DE FLIRT

Natuurlijk gaat 't mij niet aan," zei Nellie heel ernstig, „en ik denk wel dat je 't heel brutaal van mij zult vinden dat ik 't onderwerp aangeroerd heb, alleen maar — "

Het meisje hield stil. Op haar lief, mooi gezichtje lag een diepe blos en het was duidelijk dat ze geagiteerd was.

„Wel? Alleen maar, wat?"

„Alleen maar houd ik erg veel van je en 't zou mij spijten als — als —. O, je weet best wat ik bedoel!"

Mevrouw Van Asteren, rustig, zelfbewust, mooi, goed gekleed en zich in een uitstekende gezondheid verheugende, lachte tevreden. Zij bezat een volmaakt vertrouwen in haar eigen bekoorlijkheid en knapheid. „Je bent zeker bang dat ik niet op mezelf kan passen."

„O, dat is 't niet," protesteerde Nellie. „Alleen maar beginnen anderen te babbelen en —."

„O ja, doen ze dat? Hoe weet jij 't?"

„Omdat er altijd een benauwende stilte is als ik binnenkom. Ze weten wel dat ik nooit iemand zou toestaan iets ten nadeele van jou te zeggen."

Mevrouw Van Asteren lachte. Ze had graag dat men over haar sprak. Dat streelde haar ijdelheid, vooral wanneer het een man als de Glane was. „Ze moeten je nogal hinderlijk vinden, Nellielief."

Nellie was een poosje stil. Ze wilde zoo graag een zekere vraag doen, maar had er den moed niet toe.

Zachtjes gleed een wherry langs de houten treden die van het pad vóór het priëel naar de rivier leidden. Natuurlijk was de Glane de roeier. Nellie moest bij zichzelf, hoe ongaarne ook, toegeven dat hij toch heel knap was.

„Klaar?" vroeg hij.

„Kom over tien minuten terug," zei mevrouw Van Asteren gebiedend.

„Best." en de wherry gleed verder. Nellie verzamelde al den moed waarover ze beschikte. „Ben je — ben je verliefd op hem?"

Mevrouw Van Asteren lachte. Ze had een helderen, welluidenden lach. De Glane vond dat het allerliefst klonk toen 't hem op dien stillen Augustusmiddag over 't water bereikte. Het was de bedoeling dat hij dat denken zou. En hij wist dat het de bedoeling was dat hij dat vinden zou. De Glane was geen sukkel.

„Verbeeld je dat iemand zich de moeite geven zou verliefd te worden op den goeden besten Edzard", grinnikte mevrouw Van Asteren.

„Je geeft dus niets om hem?"

„O, dat heb ik niet gezegd." Het was nu de beurt aan de oudere vrouw er bewust uit te zien, maar haar lichte verlegenheid was berekend. „Ik houd in zekeren zin veel van hem, weet je. Hij is onderhoudend."

„Zou je met hem willen trouwen als je niet al getrouwd was?" drong Nellie aan.

„Goede hemel, neen!"

„Waarom niet?"

„O, om allerlei redenen. Ten eerste heeft hij geen geld genoeg. Niets minder dan 20.000 gulden per jaar zou mij er toe kunnen brengen een tweeden keer zoo dwaas te zijn. Bovendien, ik vrees dat ik hem nooit uit het oog zal kunnen laten."

„Waarom, is hij zoo'n ontaard mensch?"

Weer lachte mevrouw Van Asteren. Ditmaal iets harder, want de wherry was een heel eind de rivier op.

„O, neen! Je moet niet zulke vreeselijke dingen van hem zeggen. Er steekt niets kwaads in den goeden, lieven Edzard. Maar hij is een onverbeterlijke flirt. Het is zijn tweede natuur. Hij zou geen tien minuten met een mooie vrouw kunnen praten zonder met haar te flirten."

„Hij heeft nooit geprobeerd met mij te flirten," zei Nellie onschuldig.

Mevrouw Van Asteren glimlachte. Het idee was heusch grappig! „Misschien," zei ze plagend, „heb je er hem nooit de gelegenheid toe gegeven."

„Ik geloof niet dat jij er hem de gelegenheid toe gegeven hebt," antwoordde 't meisje rustig.

„Dat klinkt alsof jij 't hem wel graag zoudt willen geven."

„Wees als 't je blieft niet zoo onaardig. Ik heb een hekel aan hem. Ik vind dat soort mannen onuitstaanbaar!"

„Hij is in ieder geval niet onuitstaanbaar om te zien."

„O, wat dat betreft —."

„Je bewondert hem dus toch? Ooh!"

„Ik bewonder hem niet." Nellie was nu echt boos. „Ik zie wel dat het een type is dat door veel vrouwen bewonderd wordt, maar ik geef er niets om. Wat zijn karakter aangaat, hij is eenvoudig een lammeling — niets meer en niets minder!

Mevrouw Van Asteren was niet zoo kalm als ze zich voordeed. „Je vergist je kindlief. Het is niet waarschijnlijk dat een meisje van jouw leeftijd, zonder eenige ondervinding, in staat zou zijn de eigenschappen van een man van de wereld te apprecieeren of dat hij zich de moeite zou geven te trachten je te behagen. Dit soort mannen geven natuurlijk de voorkeur aan het gezelschap van vrouwen die hem begrijpen. Heele jonge meisjes vervelen hem. Wat Edzard betreft, ik weet zeker dat hij je heel graag mag. Hij zei onlangs nog dat je een lief, schrander meisje leek en —."

Plotseling verscheen een knecht in de deur van het priëel. Hij bracht een brief aan mevrouw Van Asteren; er werd op antwoord gewacht. „Hoe vervelend," riep ze uit en zond den knecht weg.

„Zal ik 't voor je beantwoorden?" vroeg Nellie koeltjes.

„Neen, kind, dank je, dat moet ikzelf doen. Ik zal gauw terug zijn. Als Edzard met de wherry komt vóórdat ik terug ben, vraag hem dan zoolang op mij te wachten, zul je?"

„O, ik —."

„Wees niet zoo mal, hij zal je niet opeten. Ik kan toch niet een van de bedienden zenden." Zij liep hard weg. Nellie bleef in het priëel. „Een lief, schrander meisje," herhaalde ze zachtjes in zichzelf.

„Zoo," zei De Glane, „bent u alleen?"

„Mevrouw Van Asteren," legde Nellie koel maar beleefd uit, „is juist naar binnen gegaan om een briefje te schrijven. Ze vroeg mij u te zeggen op haar te wachten."

„Best."

Tot Nellie's schrik begon hij de wherry aan de treden vast te maken.

„Ik geloof niet dat ze lang weg zal blijven," zei het meisje, nogal nadrukkelijk.

Hij stapte uit de wherry en kwam in het priëel, zich bukkende toen hij door de deur ging. Plotseling vond Nellie dat 't een heel klein priëel was.

„Dat is niet zoo zeker," zei De Glane. „Hebt u er iets tegen dat ik een sigaret opsteek?"

Ze mompelde een vormelijke toestemming. Haar boek was blijkbaar heel boeiend. Gedurende dertig seconden, die het meisje evenveel minuten toeschenen, trok De Glane zwijgend aan zijn sigaret.

Toen: „Het spijt mij dat u niet van mij houdt."

Het doel was bereikt. Nellie schrok en keek op.

„Hoe weet u dat ik u niet mag?"

„Mag u me dan wel?"

„Eerlijk?"

„Natuurlijk."

„Niet erg."

„Waarom niet?"

„Waarom zou ik van u houden? Ik ken u nauwelijks."

„Waarom zou u niet — om dezelfde reden?"

„O, iemand is ons instinctmatig sympathiek of antipathiek".

„En ik ben u instinctmatig antipathiek?"

„Gedeeltelijk."

„En gedeeltelijk omdat —?"

„Dat vertel ik u liever niet. Zou u in de boot niet meer op uw gemak zijn?"

„Voor mij hangt lichamelijke comfort van zielsrust af. Ik zal geen rust meer hebben voordat u mij de reden waarom ik u antipathiek ben, gezegd hebt."

In ieder geval klonk zijn stem oprecht. Zij keek tersluiks naar hem. Zijn gezicht stond ernstig. Hij zag er nogal moe uit — op een aardige manier moe. De lijntjes om de oogen kwamen goed bij de enkele grijze haren aan zijn slapen. Wat moet hij veel vrouwen gekend hebben! — mooie vrouwen zeker en natuurlijk heel knap. Was 't mogelijk dat 't hem iets schelen kon wat een meisje van achttien jaar van hem dacht?

„Denkt u dat ik dat heusch geloof?"

Hij keerde zich naar haar. Zij vergat weg te kijken en hun oogen ontmoetten elkaar. „Ja," zei hij eenvoudig. „Wilt u 't mij niet zeggen?"

„Wel, als u er bepaald op staat. Ik houd niet van u omdat u een flirt bent."

„Ben ik dat?" Hij was vol belangstelling alsof hij plotseling tegenover een volkomen nieuw denkbeeld stond.

„Wat is eigenlijk een flirt?"

„O, wees niet dwaas en geaffecteerd. U weet 't heel goed."

„Natuurlijk ken ik er mijn eigen definitie van. Maar ik wilde graag de uwe hooren."

Nellie ontweek de vraag. Definities was haar zwakke punt.

„Wat is de uwe?" vroeg ze.

„Is dat wel fair?"

„Zeker." Er was iets gebiedends in haar stem. Daar moest ze wel eenig excuus voor gehad hebben.

„Heel goed." Hij staarde door de deur van het priëel naar het kalm stroomende water. De lijnen om zijn oogen waren nu iets duidelijker te zien.

„Voor mij," zei hij ernstig, „beteekent een flirt iemand die met de liefde speelt alsof 't iets profaans inplaats van iets heiligs was."

Nellie was verbaasd. Ze voelde een brok in haar keel opkomen en ook dat verbaasde haar.

„Meent u — meent u dat?" bracht ze er aarzelend uit.

„Het spijt me dat u aan niets dat ik zeg gelooft."

„O, vergeef 't me! Dat moet wel heel onbeleefd klinken. Alleen maar —"

„Wel?"

„Wel dat is precies mijn opinie van een flirt."

„En dus uw opinie van mij?"

„O, ik — ziet u, men moet wel naar uiterlijke dingen oordeelen .... Vindt u niet dat we maar van onderwerp moesten veranderen?"

Was hij maar in de wherry gebleven! Nellie begon in te

(Zie vervolg op pag. 10)

EEN OUDE MURILLO.

Door bemiddeling van den heer L. Schulman, kunsthandelaar te Hilversum, is voor particulier bezit een koop oude schilderijen in het buitenland aangekocht, waaronder zich bevindt een belangrijk en kapitaal schilderij door B. E. Murillo (1617—1682), voorstellende „De verheerlijking van Maria". Het stuk, waarvan wij hierboven een reproductie geven, is van een rijke compositie en zal door den heer Schulman worden gerestaureerd.

EEN OUDE DIRK MAES.

Bij de door den heer Schulman aangekochte oude schilderijen bevond zich ook een waardevol schilderij van Dirk Maes (geboren in 1656 te Haarlem), voorstellende een hertenjacht. De lichteffecten geven dit stuk een bijzondere bekoring; de houding van de verschillende figuren, die zeer goed over het doek zijn verdeeld, is vol actie en leven. *(foto's van Tol).*